

TJEN FOLKET

medlemsblad for AKP(m-l)

NR. 10 NOVEMBER 1975

SKÅNSELSLØS KAMP MOT REVISJONISMEN!

STUDER MARXISMEN – LENINISMENS KLASSIKERE!

Leder:

OM TF

TFs POLITISKE LINJE

TFs redaksjon har diskutert den politiske linja i bladet. Dette har vi gjort ut i fra at SK enhetlig har oppsummert at partiet har hatt et avvik i politikk og organisasjon av høyre revisjonistisk karakter. Dette avviket hadde sin topp i 72–73, og det er gjort store framskritt i å korrigere det, både når det gjelder forholdet til de moderne revisjonistene, innrettinga av partiet på arbeiderklassen og den proletariske disiplinen i partiet. Allikevel fins det ennå rester av avviket i partiets politikk og organisasjon og vi trenger en grundig oppsummering av avviket i hele partiet. Dette skal skje i tida fram til partiets 2. landsmøte.

TFs rolle i høyreavviket

TF, AKPs medlemsblad, har ikke på noen måte unngått høyreavviket i partiet. Tvertimot, TF har både i innhold, plass i partilivet og innretting klart avspeilt og stått for høyreavviket. Foruten politisk innhold i tråd med den feilaktige linja, har TFs karakter, innretting og nivå spesielt fremma oppløsningstendenser og mangel på proletarisk disiplin i partiet.

TFs karakter

TF har vært et *diskusjonsblad*. Helt fram til mars 75 het avisa AKP(m-l)s diskusjonsblad. Mao, først og fremst et blad hvor medlemmene skulle lufte meninga si om mangt og meget, og *ikke* et redskap for SKs organer i å fylke partimedlemmene om *ei linje* eller om en sentral oppgave for partiet. Derfor har TF vært ubrukkelig til å styrke *enheten* i partiet. Funksjonen som kollektiv organisator har mangla. I steden har avisa blitt et uttrykk for *ultra-demokrati* og oppløsningstendenser. Karakteren av bladet har gjort at mye av innholdet har hatt liten eller ingen interesse

for det store flertallet av partimedlemmene. Dette har ført til at mange partimedlemmer i store perioder ikke har lest TF! Karakteren av AKP(m-l)s interne blad som *diskusjonsblad* står i klar motstrid til *den demokratiske sentralismen*.

Innrettinga av TF

Avisa har, også etter at den begynte å presentere de sentrale linjene og oppgavene, blitt prega av intellektuelle og særgrupper i partiet. Redaksjonen har ikke hatt noen klar linje på hva slags innlegg vi ville ha inn og dette har resultert i at de som har vært aktive til å skrive har fått dominere. Eksempelvis har det i år vært tre store diskusjoner i TF: Debatten om karakterer i skolen, om forfatterne, litteraturen og partiet, og om partiets linje på homofilispsørsmålet. Diskusjoner og innlegg i TF har stort sett *ikke* dreid seg om motsigelser til de sentrale sakene som avisa har kjørt ut, industrilagas problemer, erfaringer og eksempler fra arbeidet i proletariatet. Proletariatet i partiet har hatt en liten andel av det som har kommet av innlegg. Pga. manglende linje fra redaksjonen når det gjelder å redigere diskusjonsdelen av bladet har det også blitt lite samsvar mellom det sentrale stoffet og diskusjonen.

TFs nivå og forholdet til marxismen-leninismen

Den viktigste svakheten når det gjelder avisas nivå, er at avisa stort sett har vært blotta for bruk av marxismen-leninismen i stoffet som har vært presentert. På den

måten har også TF gitt sitt bidrag til manglende studier og bruk av klassikerne i grunnorganisasjonene. I den grad avisa har presentert erfaringer fra grunn-

organisasjonene eller linjer, har den skole-
rende funksjonen vært liten, og dette har
også oppmuntra til »sunt folkevet».

TFs oppgaver og linje framover

Utifra at AKP er organisert etter den
demokratiske sentralismen må det slås fast
at TF er et redskap for SKs organer. TF
skal brukes til å sveisje partimedlemmene
sammen på ei riktig linje, og til å få partiet
til å stå samla på de til enhver tid viktigste
oppgavene. Følgelig er det sentrale stoffet
grunnlaget for og det viktigste i avisa. I tråd
med årsplanen blir kampen mot og opp-
gjøret med høyreaviket, arbeidet med å
bolsjevisere partiet og rette det inn på
proletariatet både eksternt og innternt TFs
viktigste oppgver. *Landsmøtefor-
beredelsene* vil stå sentralt i dette. Lands-
møteforberedelsene som omfatter de
programmatiskje diskusjonene av partiets
prinsippprogram, arbeidsprogram, vedtekter
og diskusjon av framlegg til beretning vil få
en brei plass i TF. TF vil forsøke å gjøre
utstrakt bruk av marxismens klassikere i
stoffet og propagandere for at grunn-
organisasjonene *anvender* teorien i sitt
daglige arbeid.

Styrk diskusjonsdelen

I tråd med årsplanen og partiets oppgaver
må diskusjonen i avisa *ledes*. Hoved-
funksjonen må bli å få opp de politiske
motsigelsene som står sentralt i høyre-
diskusjonen. I forbindelse med partiets
eksterne og interne hovedoppgaver vil
redaksjonen legge spesiell vekt på å få inn
erfaringer, fremskredne eksempler og

problemer fra *industrilaga*. Redaksjonen vil
spesielt oppfordre industrilaga til å komme
med erfaringer og synspunkter på verve-
kampanja. Når det gjelder redigeringa vil
redaksjonen i størst mulig grad søke å
ordne innlegga slik at de samsvarer med det
sentrale stoffet, nytte metoden med å velge
ut typiske innlegg og også skjære vekk stoff
vi mener er uvesentlig. Dette betyr ikke at
innlegg til TF nødvendigvis må være
v3lskrevne. Er det innlegg med viktige mot-
sigelser eller poenger, vil redaksjonen for-
søke å forbedre dem slik at de blir gode. En
annen svakhet med diskusjonen i TF har
vært at innlegg og svar har kommet med
måneders mellomrom. Redaksjonen vil for-
søke å rette på dette ved å i størst mulig
grad få innlegg og svar i samme nr.

Hovedforutsetninga for at vi skal kunne
få en skikkelig og skolerende diskusjon i
TF er allikevel at det *kommer* innlegg.
Dette har til nå vært et stort problem.
Årsaken til dette ligger stort sett i at TF av
mange *ikke* blir oppfatta som viktig. En-
hver kommunist som gjør fremskredne
erfaringer på et viktig felt, har politiske
motsigelser på viktige områder eller har
problemer av allmenn interesse har plikt på
seg til å bringe disse sakene fram i partiet.
Ei s3nn instilling til TF er følgelig svært så
skadelig og virker i seg sjøl oppløsende i
partiet. Derfor oppfordrer vi alle parti-
medlemmer og spesielt grunn-
organisasjonene i *storindustrien* til å sende
innlegg til TF.

STYRK KAMPEN MOT REVISJON-
ISMEN

STYRK ARBEIDET I STORINDUSTRIEN
STYRK TF

NOMINASJONSARBEIDET

START NOMINASJONSARBEIDET
FØRE PARTIET SITT 2. LANDSMØTE

Partiet sitt neste landsmøte skal som kjent
haldast i løpet av 1976. Ved sia av
programsaker og politisk beretning, vert ei
av dei sentrale sakene på landsmøte val av
ny *Sentralkomitee*.

På bakgrunn av den stadig skjerpa krigs-
faren og skjerpinga av klassekampen i vårt
eige land, kan vi sikkert slå fast at dette
landsmøtet vert sers viktig for partiet si
utvikling, for arbeidarklassen og framtida
for den sosialistiske revolusjonen i Noreg.

Når det gjeld den indre utviklinga i
partiet, vert oppsummeringa av oppgjeret

med *høgreavviket* ei sentral sak for såvel landsmøteførebuingane, som for landsmøtet sjølve. Landsmøte, som er partiet sitt høgaste organ, vil følgelg ha til oppgåve å stake ut liner for å møte den veksande krigsfaren, får å proletarisere partiet på alle felt og styrke partiet sine røter på industriarbeidsplassa, for å oppsummere å gå vidare i kampen mot høgreavviket og den moderne revisjonismen og forbetre og utvikle partiet sine program.

Med dette utgangspunktet, vert det ei stor å viktig oppgåve å setja landsmøtet i stand til å velje ei sentral *partileiing* som evnar å setja landsmøtet sine konklusjonar og vedtak ut i livet på kraftfullt vis. Dette pålegg alle partiorgan og kvart einskild partimedlem eit stort ansvar for å jobbe aktivt og målmedvetent med nominasjonsarbeidet. Mange vil spørja seg kvifor vi skal ta til med nominasjonane allereie nå, ettersom det er lang tid til sjølve landsmøtet. Til dette er å seia at landsmøtet berre vil kunne løyse oppgåva si skikkeleg, dersom vi får utløyst ei brei og demokratisk handsaming av nominasjonsarbeidet. Dette krev tid – mykje tid – avdi røynslene vi har syner oss at nett nominasjonsarbeid er sers tidkrevjande. Difor treng vi å dra arbeidet i gang *nå*.

Opplegget for nominasjonsprosessen har vi tenkt oss slik:

– I haust skal dei einskilde medlemma i partiet gjera framlegg om kandidatar dei ynskjer nominert, anten dei jobbar i eigen avdeling eller andre stader i partiet. Lever framlegga skriftleg til *styret*, som gjev det vidare til DS. (Husk forsvarleg sikringspolitikk ved overlevering av namn.) Medlemma bør og studere og diskutere uformelt framlegget til *kriterier* for nominasjon til SK-valet.

– Til *våren* skal nominasjonsarbeidet opp til diskusjon på avdelingsmøte. Nærare melding om dette kjem frå DS.

Så til kvaslags kriteriar vi meiner må leggjast ein grunn for vurdering av kameratar ein ynskjer nominert til SK:

A. *Allment* må målsetjinga vera å nominera *mange arbeidarar*. Det må likeins leggjast stor vekt på *politisk-ideologisk*

nivå og *røynsler* frå klassekampen og revolusjonært arbeid.

B. Etter vår meining må kameratane leggja vekt på følgjande kriteriar i vurderinga av kvar einskild kamerat sitt kandidatur:

1) *Politisk og ideologisk nivå*. Dette må vera eit hovudkriterium i vurderinga av den einskilde kameraten. Evne til politisk analyse, grep om strategiske spørsmål og om taktikk, vilje til å studere marxismen-leninismen sine klassikarar og interesse for teoretisk arbeid er saker ein må trekkje inn for å vurdere nivået til dei kadrane ein ønskjer å nominere. Vidare må klassestandpunkt, tilhøvet til massearbeid og grep om organisasjonsarbeid vera viktige moment i vurderinga av nivået.

2) *»Fartstid» i partiet*. Etter vår meining må ein kamerat som vert nominert ha vore medlem av ml-rørsla *minimum* sia *partiskippinga*. Sjølv sagt vil vi vurdere kameratar som ikkje oppfyller dette kravet, men det vil i alle høve vera eit viktig arbeidsprinsipp for nominasjonskommiteen.

3) *Løjalitet til partiet*. I nominasjonsarbeidet må det leggjast vekt på å finne fram til kameratar som har synt løjalitet til partiet, som har synt prinsippfasthet og ikkje vakling i samband med åtak på partiet og partilina.

4) *Tilhøvet til den moderne revisjonismen*. I nominasjonane må det leggjast vekt på å finne fram til kameratar som har synt evne til å føre kamp mot revisjonistiske avvik i partiet, som har skjona den moderne revisjonismen sin reaksjonære karakter og som har gått i brodden for kampen mot den moderne revisjonismen.

5) *Demokratisk – sentralisme/partidisciplin*. I vurderinga av kameratar ein ønskje å nominere må det leggjast vekt på at vedkommande har synt evne til å halde på den demokratiske sentralismen i arbeidet, at kameraten set partidisciplinen høgt, kjemper for einskapen i partiet og ikkje farer med splittingsverksemd og fraksjonsmakeri.

6) *Enkelt liv – hardt arbeid*. I vurderinga av kameratar ein ynskjer å nominere må ein leite etter kadrar som set partiet, arbeidar-klassen og revolusjonen sine interesser føre sine egne, som ikkje jagar etter rampelyset

og personlege føremoner. Kandidatane må syne evne til hardt og uegennyttig arbeid, og ikkje vera »søndags og solskinns-kommunistar» som overordnar sine eigne, personlege interessar revolusjonen og partiet sine interessar.

7) *Diskvalifiserande, personlege eigenskaper.* Saker som alkoholmisbruk ol. feil må vurderast som diskvalifiserande når kameratar skal vurderast til nominasjon.

8) *Klassestandpunkt.* I nominasjonane må det leggjast vekt på å finne fram til kameratar med eit mest mogleg rotfesta, proletarisk klassestandpunkt. Det må leggjast vekt på å finne fram til kameratar som er viljuge til å sameine seg med proletariatet, lære av proletariatet. Særskilt viktig er det å ha skjøna *arbeidarklassen* si leiande rolle og naudsynet av å innrette arbeidet på *proletariatet* og proletariatet sine interessar. I djupaste meining tyder klassestandpunkt at revolusjonen, klassen og partiet sine interessar vert overordna alle andre interessar, og utgjer fundamentet og drivkrafta for det politiske arbeidet.

9) *Masseline.* Dette kriteriet tyder ikkje korvidt ein kader er »kjeikk og grei», men korvidt ein kader har gripi det marxistiske prinsippet om at *mobilisering av massane* rundt partiet sine liner og til revolusjonær handling må vera eit grunnleggjande prinsipp i kommunistane sitt arbeid.

10) *Kritikk og sjølvkritikk.* er eit heilt grunnleggjande prinsipp for eit kommunistisk parti og kommunistiske kadrar. Eit parti som gjev opp kritikk og sjølvkritikk vil utan tvil degenerere til eit borgarleg, revisjonistisk parti. Kadrar som ikkje evner å kritisere feil hos seg sjølv og i partiet, vil heilt sikkert rotne opp å spore av den revolusjonære vegen. Ein må difor leggja vekt på å vurdere kvaslags tilhøve til kritikk og sjølvkritikk dei kameratane har, som ein ønskjer å nominere.

C. Få eller ingen vil ha eit like høgt nivå til alle desse krava. Det er såleis viktig å gjera ei heilskapeleg vurdering av dei, og nominere utifrå denne. Sers viktig er det å sjå på utviklinga hos kameratane, og nominere utifrå korvidt dei er i utvikling på dei område kriteria strekar opp.

D. Elles vil vi gjerne nemne at kameratane bør skjerpe seg på å finne fram til dyktige, kvinnelege kameratar. Det finst framleis mykje borgarleg slagg i vurderingane av kvinnelege kameratar sitt arbeid og nivå, som fører til at det i val og vurderingar ofte er ein tendens til å »glømme» dei kvinnelege kadrane. Slike haldningar må det takast kamp mot i nominasjonsarbeidet.

Disse kriteriene betyr ei korrigerings av kriteriene som blei lagt til grunn for nominasjonsarbeidet foran landsmøtet i 1973. Den gangen blei det lagt for ensidig vekt på sosial og kjønnsmessig sammensetning av komiteen, og for liten vekt på spørsmål om politisk nivå, disiplin osv. Dette ga seg mest utslag i forberedelsene til landsmøtet og fikk ikkje dominere valgene til SK. Men likevel representerte det en skadelig, revisjonistisk tendens som vi må være klar over og føre kamp mot.

De retningslinjene vi har lagt fram her, betyr at vi bevisst legger større vekt på å velge et ledende kollektiv som er stabilt i si politiske vurdering, har et bra klassestandpunkt, et høyt politisk og ideologisk nivå, og jobber oppofrende og lojalt for partiets og arbeiderklassens interesser enn å oppnå den eller den prosentvise sammensetninga av komiteen ut fra kjønnsmessige eller distriktsmessige vurderinger. På dette punktet må det ikkje oppstå noen tvil.

Når vi også understreker behovet for å forfremme kvinnelige kameratar, så er det fordi dette er en strategisk målsetning som vi må løse uten å gå på akkord med andre prinsipper.

På oppdrag frå SK/AU,
Nominasjonskomiteen.

UNGDOMMENS BETYDNING

UNGDOMMENS BETYDNING FOR REVOLUSJONEN

Målsettinga for denne artikkelen er å starte en debatt om hva slags linje partiet skal ha for sitt ungdomsarbeid, og videre på forholdet mellom parti og ungdomsforbund. I dag er dette et svært viktig spørsmål å studere, blant anna fordi alle partiavdelinger setter av kader til å fungere som ungdomsledere innfor RU. Hva slags linjer skal disse folka jobbe etter – hvordan skal samarbeidet mellom parti og ungdomsforbund legges opp på ulike plan?

Artikkelen tar opp endel om hva klassekerne peker på om ungdommen si rolle, videre tas det opp endel trekk ved situasjonen i RU i dag, og på forholdet RU/parti. Artikkelen pretenderer ikke å komme med fullt ferdige analyser på noe felt – den bør ses utfra siktemålet å starte en debatt.

UNGDOMMENS STRATEGISKE BETYDNING

De Marxistiske klassikerne har oppsumert ungdommens betydning for proletariatets kamp for den sosialistiske revolusjonen grundig, og i forskjellige historiske sammenhenger. Lenin var opptatt av å trekke unge arbeidere, bønder og intellektuelle med i kampen for å styrte Tsarismen, gjennomføre den sosialistiske revolusjon og opprette proletariatets diktatur. Han propaganderte aktivt overfor den revolusjonære og kampvillige ungdommen at det var nødvendig å *stille seg under arbeiderklassens og det kommunistiske partiets ledelse*, for at kampene de førte skulle ledes fram til seier. Innad i partiet propaganderte han for at »sosialdemokratene må rekruttere stadig flere og stadig dristigere blandt ungdommen uten å være redd dem».

I Dimitrovs bok »Om enhetsfronten og folkefrontens problemer» sier han: »De som har ungdommen med seg har framtida med

seg. Dette er ikke bare en frase men en historisk sannhet. En sannhet vi må huske. Ungdommen må erobres og dras inn i den revolusjonære kampen gjennom daglig kamp for dens materielle og kulturelle interesser, som knyttes til den revolusjonære og kommunistiske forstringa av ungdommen. Vi skal ikke overlate den proletariske ungdommen til borgerskapet og fascismen. Denne ungdommen må være med oss, må forene seg i kampen, da vil kampen for revolusjonen seire. Proletariatets seier avhenger av en rett og vellykka utvikling av ungdomsbevegelsen.» På linje med Lenin, Mao og de andre klassikerne peker altså Dimitrov på den store strategiske betydninga ungdommen spiller.

Hvilke egenskaper ved ungdommen er det så som gjør at de tillegges så stor strategisk betydning?

For det første må en her slå fast at ungdommen ikke er noen ensartet gruppe eller klasse. Klassebakgrunn, utdanninga de får og den jobben de tar sikte på i framtida er med å bestemmer hvilken klassetilhørighet ungdommen får og hvem de solidariserer seg med.

For unge arbeidere, småbønder og fiskere er det den steinharde utbyttinga og det faktum at de ikke bys noen framtid under kapitalismen, som er den grunnleggende årsaken til det store potensiale de representerer som revolusjonære klassekjemper. For ungdom under utdanning betyr den harde undertrykkinga de er utsatt for i sjølve utdanningssystemet mye. I tillegg til denne økonomiske og politiske undertrykkinga betyr også den voksende bevisstheten om at deres framtid som lønnsarbeidere på mange måter er lik arbeiderklassens, mye for å bestemme retninga på den politiske aktiviteten blant disse.

Et av de mest typiske særtrekk for ungdommen som gruppe, er at de i mindre grad enn eldre har klare og fastlåste politiske standpunkt. Sosialt står de i en

overgangssituasjon, mange er under utdanning til et yrke, de har oftest ikke stifta familie osv. Ungdommen kan lett »tennes» for ei bra sak. De er lette å bevege og begeistre dersom kommunistene evner å gå i spissen og gi kampen riktig retning. Alle våre egne erfaringer med å reise kamp blant læringer, gymnasiaster, studenter, soldater osv. viser at dette er rett. Den andre sida er at ungdommen lett kan bli offer for demagoger, og at deres kamp kan føres på feilspor dersom ikke kommunistene evner å stille seg i spissen for kampen.

I 1940 sto det i Norge tusener av kampvillige ungdommer som ville slåss mot fascismen. Borgerskapets kapitulasjonsplaner og aktive sabotasje, mangel på våpen ol. la store hindringer i veien for denne kampen. I Albania var gjennomsnittsalderen i frigjøringshæren under 20 år. I dag gjør den albanske ungdommen en enormt viktig innsats for oppbygginga av sosialismen – bl.a. gjennom frivillige ungdomsbrigader i vei- og jernbanebygging.

UNGDOMMEN MÅ LEDES AV ARBEIDERKLASSEN, LEDA AV DET KOMMUNISTISKE PARTIET

På et masse møte til ungdom i Yenan i 1939 peker Mao på en underordna feilaktig tendens som har dukka opp i den kampen som ungdommen sammen med store deler av det Kinesiske folket fører mot Japansk imperialisme. Denne feilaktige tendensen går ut på at deler av ungdommen er uvillig til å smelte sammen med de breie lag av arbeidere og bønder. Mao sier at dette er en kontrarevolusjonær tendens pga. at stiller en seg i motsetning til arbeiderne og bonda så stiller en seg også mot revolusjonen. Når Mao snakker om de intellektuelle blandt ungdommen sier han at den virkelige skillelinja mellom revolusjonære og ikke-revolusjonære intellektuelle går mellom de som er villig til å smelte sammen med arbeiderne og bondene, og de som er uvillig til dette. Kjerna i dette avviket er å tru at ungdommen har ei framtid *for seg*, ei framtid som er skilt fra arbeiderklassen sin kamp. Dette er et marxistisk synspunkt både fordi det underkjenner arbeiderklassens ledende rolle, dermed også partiet

si rolle som fortropp – som leder av klassen i kampen for sosialismen. Har det ikke også innafor RU eksistert – og eksisterer – ei slik feilaktig linje med å skille RU fra partiet og fra arbeiderklassen? Rød Ungdom har i altfor liten grad innretta sitt arbeid på arbeiderungdommen – til tider har det eksistert *linjer mot ei slik innretting*. RU har i liten grad prioritert streikestøttearbeid eller anti-imperialistisk arbeid. Overfor nye medlemmer har en understreka at en behøvede slett ikke være enig i alle partiets synspunkt for å bli med i RU. RUs prioriteringer har ofte vært svært ulike partiet sine sentrale oppgaver.

Under dekke av at ungdommen er så særegen blei det i 1972–73 starta en diskusjon om ungdomsforbundet skulle være kommunistisk eller om det skulle ha ei revolusjonær plattform. Dette representerte et hardt anngrep fra borgerskapet på ungdomsforbundets linje. Ut av denne diskusjonen kom b.a. miljølinja som var ei linje for å skille ungdomsforbundet fra de proletære ungdomsmassene. Det var ei linje som vulgariserte masselinja til å bli at en skulle være akkurat som massene, en skulle ikke reise dem til kamp for egne krav.

For å oppsumere så langt kan en si at det avviket som Mao advarer mot i 1939 absolutt er viktig å advare mot innafor den revolusjonære ungdomsbevegelsen i Norge i dag.

PARTIET TRENGER EN STOR UNGDOMSORGANISASJON

Partiet har behov for en *stor* ungdomsorganisasjon som organiserer mange tusen unge revolusjonære, og som ser det som en viktig oppgave å fostre dem til å bli kommunister slik at ungdomsforbundet hele tia foster mange nye medlemmer til AKP(m-l). I mange år framover vil ungdomsforbundet være en viktigst rkrtrringskiln til AKP(m-l). For at U skal kunne utvikle seg til å bli en masseorganisasjon er det sjølsagt av avgjørende betydning hva slags linje RU har. Partiet må se det som en ytterst viktig oppgave å sikre at RU utvikler seg etter ei kommunistisk linje. At partiet sikrer at kampen for ungdommens økonomiske og

kulturelle interesser knyttes sammen med kampen for den sosialistiske revolusjon. At det hele tida drives kommunistisk forstring blandt RUs medlemmer.

RU har en ytterst viktig oppgave når det gjelder å lede ungdomsmessenes kamper, gripe ledelsen i kampen og gi den riktig retning. Arbeiderungdommen og det arbeidende småborgerskapets interesser må hele tida vies stor oppmerksomhet fra RU. Alt annet vil bety at en fjerner seg fra arbeiderklassen og dens nærmeste allierte og at en på sikt ikke vil fortjene betegnelsen: Arbeiderklassens ungdomsorganisasjon. Samtidig må en her advare mot overslag i retning av at f.eks. gymnasiastenes kamp ikke er viktig. Dette ville bety at en ikke griper *særegenhetene* ved ungdommens situasjon, at en ikke griper den overgangstilstand som ungdomsmessene er i mens de går på skolen. At en ikke griper muligheten til å vinne de store ungdomsmessene for ei skikkelig linje i dagskampen, og for at kommunistiske ideer skal vinne innpass blandt dem. Nettopp den overgangssituasjonen som ungdommen befinner seg i, den gullrota som blir holdt fram for dem om lysende karriere osv., gjør jo at de også lett kan bli offer for demagoger. Dyktig unge høyre kader kan gjøre mye ugagn for en periode på mange gymnaser. Alt dette viser at det er store og viktige oppgaver som RU må løse. Og det stiller krav til en stor og slagkraftig ungdomsorganisasjon. Et av de farligste avvika innafor RU i dag er etter min mening linjer for å skille RU fra arbeiderklassen og fra partiet. Dette representerer ei åpen likvidasjonslinje for RU som kommunistisk ungdomsorganisasjon. I tillegg finns det innafor RU de samme grove avvik i synet på den moderne revisjonismen som de vi slåss mot i partiet.

Når dette er sagt, må det også advares mot forsøk på å gjøre RU og partiet til *identiske organisasjoner*. Det ene avviket består i å sidestille dem og ikke se at RU er underlagt partiets ledelse. Det andre består i at RU skal *plagiere* partiet i et og alt. Dimitrov sier i »Enhetsfronten og folkefrontens problemer» som han skreiv i siste halvpart av 30 åra: »I en rekke land er våre

ungdomsforbund enda sekteriske organisasjoner som er skilt fra massene. Hovedsvakheten er at de forsøker å kopiere de kommunistiske partiene og glemmer at det kommunistiske ungdomsforbundet ikke er ungdommens kommunistiske parti. Ungdomsforbundet har sine egne oppgaver. Dets metoder og former for arbeid må være tilpasset ungdommens konkrete nivå og behov.» Dimitrov sa videre at ungdomsforbundene måtte slåss for *alle* ungdommens interesser, samtidig som en måtte fostre dem i internasjonalismens og marxismen-leninismens ånd.

Ut fra situasjonen i klassekampen i Norge denne høsten er det nødvendig og riktig at både partiet og RU kaster mye krefter inn på å reise kamper og for å sikre et skikkelig landsomfattende støttearbeid for de som går ut i kamp. Innafor ei slik ramme kan det allikevel være riktig at RU og partiet legger vekt på noe ulike områder. F.eks. er det helt riktig at RU bruker mye krefter på å slå tilbake anngrepet på han som blei kasta ut fra yrkesskolen i Bergen. I en sann situasjon vil det gjøre mye skade om partiet kom og sa: *Hitra* er viktigst, *basta*. Poenget er at RU jobber tildels blant andre grupper enn partiet, og bl.a. på grunn av dette må foreta sjølstendige prioriteringer som ofte kan være ulike partiet sine prioriteringer.

Lenin sa: »Det forekommer ikke skjelden at representanter for den eldre og for den gamle generasjon ikke vet hvordan de på en riktig måte skal nærme seg ungdommen, som nødvendigvis er *tvunget til å nærme seg sosialismens langs en annen vei, ikke på samme måte, ikke under samme forhold som sine fedre.*» Derfor må vi betingelsesløst gå inn for ungdomsforbundets organisatoriske sjølstendighet. For uten full sjølstendighet vil ikke ungdommen være istand til å bringe fram gode sosialister fra egne rekker eller forberede seg på å lede sosialismen framover.»

Det som her er sagt om ungdommens strategiske betydning, og om partiets behov for en stor kommunistisk masseorganisasjon for ungdom, er bakgrunnen for å prioritere et stort antall kadre som ungdomsledere i RU. Det stiller videre krav

om at vi må prioritere ungdomsarbeidet høgt i tida framover.

Ungdomslederne sine viktigste oppgaver vil være å sikre at ungdomsforbundet jobber sammen med og støtter partiet sin politikk. De må reise den politiske og ideologiske kampen innafor RU, gå i

spissen for å rette RU sitt arbeid inn på arbeiderungdommen, og arbeide aktivt for en omfattende rekruttering til ungdomsforbundet. Bare gjennom storstilt rekrutteringsarbeid kan RU begynne å utvikle seg til den kommunistiske masseorganisasjonen som det er behov for idag.

JONAS

★★

STUDER »KAUTSKY«

STUDER »DEN PROLETARISKE REVOLUSJONEN OG RENEGATEN KAUTSKY«!

I ei tid hvor klassekampen raskt skjerpes, hvor partiet stadig går mot nye seire og hvor opportunisten av alle slag skjerper sine angrep mot oss, er det av avgjørende betydning for oss kommunister å forstå og kjenne de grunnleggende sannheter i den marxist-leninistiske teori. Vi har oppsummert at vi har gjort feilaktige vurderinger av de moderne revisjonistene som forlengst har forkasta proletarietets diktatur og isteden hengitt seg til det borgerlig-parlamentariske arbeid fullt og helt. For å forstå betydningen av proletarietets diktatur og helt å kunne avsløre Kautskys arvtagere i Norge, er Lenins bok »Den proletariske revolusjon og renegaten Kautsky« et grunnleggende verk. Følgelig er det nødvendig for alle medlemmer av AKP å studere boka grundig. Her skal jeg bare gi en kort redigjøreelse for noen av de viktigste punktene i boka.

I 1918 skrev Lenin »Den proletariske Revolusjonen og renegaten Kautsky« som svar på Kautskys brosjyre »Proletariatets diktatur«. Kautsky var opprinnelig sosialdemokrat men ble etterhvert fiende av revolusjonen og 2. internasjonales leder. Han hadde arbeidet sammen med Engels og var en tid redaktør for det tyske sosialdemokratiets hovedorgan. Når kampen mot opportunisten ble dagsaktuell for de revolusjonære, inntok Kautsky til å begynne med et riktig standpunkt. Etter en tid ble hans holdning mer lunken og i

1910-åra ble han spydspissen i opportunisten og kampen mot bolsjevikene. Det sier seg sjøl at han fra første stund tok avstand fra den russiske revolusjon og gjorde alt han kunne for å knuse den.

»Renegaten Kautsky« er en teoretisk polemikk av Kautsky. Boka drøfter den marxistiske oppfatningen av proletarietets diktatur, diskuterer den russiske revolusjonen fra et teoretisk synspunkt, går gjennom de revolusjonære oppgavene i en krigssituasjon, tar et oppgjør med sosialsjåvinismen og retter et slag mot Kautskys »økonomiske analyse« av den unge sovjetstaten.

Kjernespørsmål i all klassekamp: Proletariatets diktatur

Lenin slår fast at spørsmålet om proletarietets diktatur er hovedproblemet i all proletarisk klassekamp. Det betyr at målsettinga med all klassekamp er å styrte borgerskapets stat gjennom en væpnet revolusjon og å bygge opp sin egen stat. Erkjennelsen av dette skiller en marxist fra alle slags revisjonister, opportunisten og liberalere. Kautsky fornektet seg ikke, når han blir nødt å svare på spørsmålet om proletarietets diktatur blir han nødt til å tone flagg: da er han imot at arbeiderklassen tar makta og bygger sin egen stat. Det betyr at avvik fra denne linje, fra erkjennelsen av arbeiderklassens strategiske målsetting, uunngåelig vil føre til opportunisten, i en fredstid til økonomisme, i en krigstid til støtte til det egne borgerskapet. Lenin sier »Proletariatets demokratiske

diktatur» er et styre som er erobret og blir opprettholdt ved at proletariatet øver vold mot borgerskapet, et styre uinnskrenket av enhver lov» og setter dette opp mot Kautsky som snakker om »diktatur som avskaffelse av demokrati». Kautsky »glemmer å stille spørsmålet, diktatur for hvilken klasse og demokrati for hvilken klasse». Hadde han gjort det ville han ikke kunnet unngå å se at diktatur som utøves av en klasse nettopp ikke betyr avskaffelse av demokratiet for den samme klassen. Tvertom han ville se at den klassen som utøver diktaturet sjøl nyter godt av et utvidet demokrati. Borgerskapets diktatur er gavmild på demokratiske rettigheter – til sin egen klasse og sin egen fordel. Og slik er de historiske lovene: Den klasse som har erobret statsmakta utøver sitt diktatur over de andre klassene og utvider demokratiet til fordel for seg sjøl. En marxist ville aldri, som Kautsky snakke om »demokrati» og »diktatur», han ville alltid spørre: demokrati for hvilken klasse, diktatur for hvilken klasse. Å ikke stille de spørsmåla er å forvandle Marx til en gjennomsnittsliberaler.

Statsmakt – eller »tilstand av herredømme»?

Kautsky underslår også, trass i at brosjyra hans heter Proletariatets diktatur, spørsmålet om statsmakta, han snakker om styreform, om tilstand av herredømme som et flertall befinner seg i under et demokrati. Kautsky bruker Pariserkommunen som eksempel og sier: »Pariserkommunen var et proletarisk diktatur, men det ble valgt ved allminnelig stemmerett, det vil si uten å frata borgerskapet stemmeretten – altså på demokratisk vis». Proletariatets diktatur var for Marx en tilstand som er en nødvendig følge av et rent demokrati, dersom proletariatet utgjør flertallet. Og Lenin fastslår det hule i Kautskys resonemang: Hvor er spørsmålet om statsmakta? Hvilken klasse utøver den? Overfor hvilken klasse? .. »Er det ikke latterlig å framstille det som »rent demokrati» når innbyggerne i Paris delte seg i to leirer som førte krig mot hverandre, og den ene delen samlet hele det

kamplystne, politisk aktive borgerskapet?» Marx og Engels laget detaljerte analyser av Pariserkommunen og viste at dens store fortjeneste ligger i forsøket å knuse, å slå i stykker det ferdige statsmaskineriet. Snakket om »reint demokrati» blir enda mer umarxistisk når en sidestiller det med Engels: »En revolusjon er utvilsomt noe av det mest autoritære som finnes. Det er en handling der den ene delen av befolkningen tvinger sin vilje på den andre ved hjelp av geværer, bajonetter og kanoner – autoritære midler, om slikt finnes i det hele tatt. Og hvis den seirende parten ønsker ikke å ha kjempet forgjeves, må den opprettholde sitt herredømme, ved hjelp av den gru som våpnene vekker hos de reaksjonære. Ville Pariskommunen vært en eneste dag hvis den ikke hadde anvendt det væpnede folkets autoritet mot borgerskapet? Skulle vi ikke heller kritisere den for ikke å ha anvendt den i tilstrekkelig omfang?»

Fredelig overgang opp mot voldelig revolusjon

Lenin tar i boka et oppgjør med alle opportunistene som snakker om fredelig overgang, om fredelig revolusjon og setter dette opp mot en voldelig overgang. Lenin sier: »Det er nettopp for å ta avstand fra voldelig revolusjon, for å dekke over at han har forkastet den og gått over til den liberale arbeiderpolitikken, det vil si til borgerskapet at Kautsky har måttet ty til alle utflyktene og de bedrageriske forfalskningene. Der ligger hunden begravd». Marx og Engels har nøye analysert de lover som gjelder for revolusjonen, og som sier at det revolusjonære voldet, som retter seg mot borgerskapet er nødvendig og uunngåelig i en revolusjon. Det er særskilt to betingelser som gjør dette nødvendig, eksistensen av borgerskapets militærapparat og dets byråkrati. En revolusjon uten våpen i hånd er bare gjennomførbar når disse betingelser ikke er til stede. Men disse betingelser var en virkelighet, en meget håndfast virkelighet, i 1918 når Lenin skrev sin polemikk mot Kautsky og de er tilstede i dag.

Jo mer utviklet og framskredent borgerskapet er desto større vil dens makt overfor

staten være. Det er altså ikke slik at en mer framskreden og utviklet borgerlig stat vil verne mer om arbeiderklassen, men tvertom, jo sterkere en borgerlig stat er desto større er faren for overtramp og desto mindre er beskyttelsen for arbeiderklassen. Lenin slår fast: Jo mer utviklet et demokrati er, jo mer overhengende er faren for pogromer (organiserte voldshandlinger i forfølgelse av en gruppe) eller borgerkrig i samband med enhver dyptgående politisk konflikt som innebærer fare for borgerskapet. Å snakke om fredelig overgang, å lovprise det »reine demokratiet» er ikke det å løpe borgerskapets ærend, å være en bedre tjener for borgerskapet enn borgerskapet sjøl? Lenin slår fast »... Han forsaster, forbigår i stillhet, glatter over, alt ved marxismen som borgerskapet ikke kan godta (proletariatets revolusjonære vold mot borgerskapet for å tillintetgjøre det) I kraft av sin objektive stilling, og uavhengig av hva som måtte være hans egen subjektive overbevisning, er det derfor ikke til å unngå at Kautsky viser seg å være en løpegutt for borgerskapet».

Borgerlig – proletært demokrati

Jeg skal kort sitere noen uttalelser fra Lenin for å vise at det kan ikke være likhet mellom utbytterne og de utbyttede,

mellom borgerskapet og arbeiderklasse, ikke i borgerskapets diktatur og heller ikke i den stat hvor arbeiderklassen har makta: i proletariatets demokratiske diktatur: »Hvorfor trenger arbeiderklassen et diktatur?

- for å knuse borgerskapets motstand
- for å fylle de reaksjonære med gru
- for å opprettholde det væpnede folkets autoritet mot borgerskapet
- for at arbeiderklassen skal kunne holde sine fiender nede med makt.»

»Overgangen fra kapitalisme til kommunisme er en hel historisk epoke. Helt til denne epoken er forbi, er det ikke til å unngå at utbytterne bevarer håpet om gjenoppretting av sin makt – og dette håpet forvandles til forsøk.»

»Renegaten Kautsky» tar opp mange spørsmål av strategisk betydning for oss. Lenin slår hardt mot opportunisten og revisjonismen. Jeg har bare belyst noen få punkter i boka, den inneholder mye mer. Les den, for å forsvare marxismen-leninismen mot all revisjonistisk innflytelse!

Kamp mot imperialismen er umulig uten skånselsløs kamp mot opportunisten!

SIKKERHETSINNSTRUKS kommer i neste nummer.

For tida blir det utarbeida en omfattende sikkerhetsinstruks som skal brukes av alle medlemmer i AKP(m-l). Denne skulle helst vært trykt i dette nummeret av Tjen Folket. Men i løpet av arbeidet med å lage instruksen har det vist seg nødvendig å

avklare en rekke viktige og prinsipielle spørsmål. Dette tar tid. Framfor å sende ut en halvgod instruks, velger derfor Arbeidsutvalget å fortsette arbeidet med den, og den vil derfor bli trykt i neste nummer av Tjen Folket.

NY GRUNNSIRKEL

NY GRUNNSIRKEL ER KLAR –
STYRK DE TEORETISKE STUDIENE!

I forelesningene ved Sverdløvnuniversitetet i 1924, sa Stalin:

»Det finnes folk som tror at leninismen gir praksisen fortrinnet framfor teorien i den forstand at det vesentlige i den er at den omsetter de marxistiske grunnsetninger i virkelighet, at den »gjennomfører» disse grunnsetninger, mens leninismen når det gjelder teorien angivelig skal være temmelig ubekymret . . . Det er også en kjent sak at mange leninister som i dag er i praktisk arbeid, ikke er særs velvillig stemt overfor teorien, særlig i betraktning av den uhyre mengde praktisk arbeid som forholdene tvinger dem til å utføre . . . Teorien kan imidlertid bli en mektig kraft for arbeiderbevegelsen hvis den knyttes uløselig sammen med den revolusjonære praksis – for teorien, og bare teorien, kan gi bevegelsen sikkerhet, orienteringsevne og forståelse av den indre sammenhengen i det som skjer omkring oss – for den, og bare den, kan hjelpe praksisen til å fatte ikke bare hvordan og hvorhen klassene beveger seg i nåtida, men også hvordan og hvorhen de kommer til å bevege seg i den nærmeste framtid. Ingen annen enn Lenin har utallige ganger gjentatt den kjente grunnsetning:

’Uten en revolusjonær teori kan det heller ikke finnes noen revolusjonær bevegelse.’» (Om leninismens grunnlag, 1924).

Som det blei pekt på i siste nummer av TF, har tendensen til å ta lett på studiene, tendensen til dårlig teoretisk skolering i partiet lagt mye av grunnlaget for høyreutviklinga i partiet. To forhold skal nevnes som gjør at vi snarest må råde bot på dette:

Vi seiler i stormfullt farvann, og ingen har grunn til å tru at kampen mellom revolusjon og borgerlig arbeiderpolitikk vil løye – snarere vil kampen skjerpes samtidig som antikommunismen skjerpes. Tida framover stiller store krav til alle medlemmene: Krav til sjølstendig analyse av klassekampen for å utvikle riktig taktikk og strategi i fagforeninger, i borettslag, i bondespørsmålet osv. Uten skjerping av studiene vil analysene bli overfaltiske og taktikken spontanistisk. Faren for at vi på ny og på ny skal velge »den minste motstands vei», opportunismen – er opplagt. Den nye grunn sirkelen er kommet. Dette er en sirkel som i all hovedsak er bygd opp om sentrale verker av klassikerne og AKPs egne partidokumenter. Grunnen til dette er først og fremst at vi ønsker å innføre stilen med å studere klassikerne og våre egne dokumenter i partiet. Denne grunn sirkelen må brukes flittig i hele partiet.

Dessuten: Vi skal ta opp i rekkene mange proletarer, og arbeidsfolk som tidligere har vært lite i kontakt med revolusjonær teori. Vi sikrer ikke automatisk en riktig politikk sjøl om arbeiderklassens andel og makt i partiet blir styrka. Disse nye kameratene må fra første stund væpnes med den revolusjonære teorien. Bruk den nye grunn sirkelen i vervekampanjen!

Og det er endel kamerater som ikke sjøl har gjennomgått den teoretiske grunn skoleringa. Bruk den nye grunnsirkelen! Vi skal ikke ha ei overflatisk korrigering og revolusjonære fraser – men grundig korrigering av høyreavviket. Derfor kommer den nye studiesirkelen og derfor skal den brukes.

OM KK

Hvilken betydning har ei kommunistisk avis

en er en oppdager og en propagandist. Den vil om den har stor utbredelse og kommer ut ofte, mobilisere store masser raskt til støtte, aksjoner, streik.

KK har vært et hardt slag mot revisjonistene, og det går kaldt nedover ryggen på dem hver gang de tenker på at fra januar vil KK komme 2 ganger i uka. Vi vil slå tångre til på arbeidsplassa enn de med sin presse. Men vi kan ikke nøye oss med å la revisjonistene være målestokken på styrken vår. Neste skritt er en dagsavis som et nært perspektiv.

KK har nå verken den utbredelse eller tyngden som skal til. Den er i dag ikke lest i det hele tatt på mange arbeidsplasser. Den har ofte heller ikke stor utbredelse på den enkelte arbeidsplass. La oss se på noen utdrag av klassikera om den kommunistiske avisa.

Fra »Hva må gjøres» s. 174 (Elan-utgava)

»... Dermed må hovedinnholdet i våre partiorganisasjoners virksomhet, brennpunktet i denne virksomheten, være et slikt arbeid som er mulig og nødvendig både i perioder med de kraftigste revolusjonære eksplosjoner og i perioder med fullstendig stillstand, nemlig politisk agitasjonsarbeid, som er enhetlig organisert over hele Russland, belyser alle sider ved livet og tar sikte på de bredeste masser. Men dette arbeid er *utenkelig* i våre dagers Russland uten et landsomfattende blad som kommer ut meget ofte.»

Fra SUKP(b)s historie kapittel 5 avsnitt 2:

»Men under det revolusjonære oppsvings forhold var en ukeavis ikke lenger tilstrekkelig for det bolsjevikiske partiet. Det trengs en daglig, politisk masseavis, som var beregna for de bredeste arbeider-skikt. Akkurat en slik avis var Pravda.

Under denne perioden spilte Pravda en usedvanlig stor betydning. Den vant arbeiderklassens store masser over på bolsjevismens side.»

Håper disse snaue utdraga gir impuls til å studere mer sjøl. Skal spesielt nevne: »Hva må gjøres» kapittel 5 og SUKP(b)s historie kapittel 2 avsnitt 2 og kapittel 5 avsnitt 2.

Åssen vurderer vi KK i praksis

Jeg tror vi mener at KK har stor betydning som oppdrager for oss sjøl. Mens vi i praksis undervurderer den som propagandist blant massene. Dette ser vi på arbeidsplassene hvor vi selger KK i »skippertaksstilen». Det betyr at mange arbeidskamerater som det er absolutt mulig å selge til går rundt i flere uker av gangen uten å lese KK. På en arbeidsplass blei det sagt at »vi må vente med å satse på KK for akkurat nå jobber vi med å få istand en aksjon».

Her sies at å jobbe med KK er til hinder for aksjon. Det er å ikke se begyndninga av KK som agitator og propagandist blant massene. KK skriver stadig om streiker, vurderer dem og trekker fram nødvendigheten av kamp. Det er, i motsetning til å vente med KK (å si at den er uviktig) til å si at vi må øke omfanget av KK på plassen som et ledd i jobbinga for en aksjon. Tilfellet over kan også være et uttrykk for å mene at KK er for de få og ikke for massene — å skille KK fra massene! I stedet for å la det bli et skarpt våpen i massenes hender.

Men KK har som nevnt svakheter som propagandist og agitator i dag. Den ene er at den bare kommer ut en gang i uka. Hvorfor kommer den da ikke oftere. Den må ha et visst opplag som fundament. Det er oppgaven til kampanja i høst å sørge for å få det fundamentet som trengs. En oppfylld kampanja er *nødvendig* for å utvide til 2 aviser i uka. For å lage

fundamentet solid må kampanja overoppylles.

Den andre svakheten er at utbredelsen ikke er større. Det er klart at KK skal leses av alle kampvillige arbeidere på arbeidsplassen din. Om det skal bli før eller bli siden er opp til dere som jobber på plassen. (Er det noen grunn til at det skal bli siden?)

Hvem lager KK

Er det slik at vi som selger KK ikke har ansvar for hva som står der. Vi må gjøre KK-ansvarlig til en virkelig ansvarlig som ikke bare skal sørge for å få KK ut, men også å få kritikk (positiv og negativ) inn til avisa. Hvem har hørt om ei kommunistisk avis som ikke har behov for kritikk! Bruk leserundersøkelsen i KK. Tenk ikke at andre gjør det for deg! En annen oppgave den ansvarlige må sørge for er å sende inn opplysninger/

stoff fra plassen. Si ikke: dette er sikkert ikke noe for KK. Det er det redaksjonens oppgave å avgjøre. (sjøl om stoff ikke kommer på trykk kan det være til nytte)

For at stoff skal komme inn trengs en arbeiderkorrespondent på stedet. Det vil i praksis si en arbeider korrespondent på hver arbeidsplass og omtrent i hvert boliglag. Å finne en slik korrespondent er noe KK-ansvarlig på stedet bør være våkne med å se etter.

KK skal styrke røttene i arbeiderklassen. KK-ansvarlig på arbeidsplassene sammen med arbeider korrespondent er viktige ledd i dette.

LA OSS VISE I PRAKSIS AT KK ER VIKTIG – ØK LØSSALGET, SKAFF NYE ABONNENTER!

ansvarlig for KK-kampanja

MELDING OM ESKLUSJON

Kjell By 1 er ekskludert fra partiet. Årsaken til eksklusjonen er følgende:

1. Gjentatte grove brudd på den demokratiske sentralismen.
2. Hans syn på sosialimperialismen står i motsetning til partiets.
3. Hans syn på SV/DNA.
4. Uvillighet til å gjøre sjølkritikk på ovennevnte saker.

1. Ved gjentatte anledninger har KB gått ut *mot* fraksjonens linje på allmannamøter i Palkom, hvor han har hatt sitt politiske virke. Sist kom dette til uttrykk ved at han saboterte kampen mot SV/KUL-opposisjonen (som nylig ble ekskludert fra Palkom) og i realiteten støttet denne fraksjonen.

2. Han står etter 1 1/2 års diskusjon om sosialimperialismen fremdeles *mot* partiets linje på sosialimperialismen. Dette kommer blant annet til uttrykk gjennom det følgende sitat, hentet fra en

stensil han skrev i forbindelse med eksklusjonsdiskusjonen i hans tidligere avdeling:

»Det synet jeg ikke har greid å finne dekning for er at Sovjet utgjør en aggressiv og akutt og overhengende fare for Vest-Europa og Norges sikkerhet. Og enda mer måten dette propaganderes på. Det følger ikke logisk av at en anser Sovjet som imperialistisk at de utgjør en aggressiv trusel mot Norge – like lite som at England eller Frankrike skulle utgjøre en slik trusel fordi de er imperialistland. Også Norge er et imperialistland, uten at vi dermed, isolert sett, truer så mange andre lands sikkerhet. Men hva så med NATO-Norge og NATO-Europa med tysk revansjisme og USA-imperialismen både foran og bak? – Er det vi som er trua av Sovjet eller er det Sovjet som har grunn til å føle seg trua av oss?»

3. Han har i diskusjonen i forbindelse med valget -75 ment at »sjøl om SV og DNA ikke er noe politisk alternativ for

ham personlig, så er det objektivt en progressiv utvikling at massene stemmer på SV eller DNA og ikke går til Høyre eller ALP.»

4. Han har på gjentatte møter, blant annet med DS, ikke vært villig til å gjøre sjølkritikk. Han framsto i forbindelse med eksklusjonsdiskusjonen med åpent fiendtlige synspunkter på partiet, særlig mot partiets ledende organer på forskjellig plan. Han karakteriserte DS' henvendelse til avdelingsstyret, hvor DS ba styret vurdere KBs medlemsskap, som »konspirativ bakvaskelse» og som »et forsøk på å manipulere medlemmene i avdeling». Han sammenligna AKP(m-l)s ledelse med høyrefløyen i det gamle SF og sa at »han før hadde sett rottene gnage i kantene og fare med løgn», osv.

KB er ingen nykomling og uerfaren person i forbindelse med ml-bevegelsen. Han gikk ut av SF sammen med SUF(m-l), men ble ikke med i dannelsen av den

organisasjonen (SASG) som gikk inn for å bygge et nytt kommunistisk parti i Norge, på grunnlag av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Tvert imot dannet han »Marxistiske» Arbeidsgrupper sammen med Ole K. (kjent fra FB) og Svein J. (kjent fra AKN).

KB ble opptatt i AKP(m-l) våren -73. Det er nå klart at han i den anledning aldri gjorde sjølkritikk på tidligere politiske standpunkter. Det må skrives på høyreavvikets liberalisering av partinormene, at han ble tatt opp.

Eksklusjonen av KB er en viktig lærdom for partiet. Når personer med et proletariats diktatur (senere ofte skrevet p.d.) den eneste dugelige statsform, og p.d. står overfor to hovedoppgaver og linjer, søker opptak i partiet, må de ikke slippe inn før de gjennom grundig sjølkritikk og dokumentert praksis i lang tid har vist at de har tatt marxismen-leninismens og proletariats standpunkt.

DS/Oslo

PROLETARIATETS DEMOKRATISKE DIKTATUR

DEBATT

I artikkelen »Arbeiderklassen må ha makta i partiet. Ta inn nye friske krefter» blir det sagt at proletariats diktatur betyr diktaturet til storindustriens arbeidere og at storindustriens arbeidere tar makta aleine og for seg. Etter å ha studert spørsmålet litt, vil jeg legge fram mitt syn på proletariats diktatur. Da jeg betrakter motsigelsen som viktig, dersom den er reell, vil jeg gjerne at diskusjonen fortsetter.

Den grunnleggende motsigelsen i hele den kapitalistiske epoken er motsigelsen mellom produksjonens stadig mer samfunnsmessige karakter og den private tilegnelse av og kontroll over arbeidets merverdi. I kraft av denne motsigelsen utvikler det seg to hovedklasser under

kapitalismen, borgerskapet og proletariet. I de tidligere faser av kapitalismen var borgerskapet en noenlunde homogen klasse, men i imperialismens/monopol-kapitalismens epoke utvikler det seg en differensiering innafor borgerskapet som skaper en motsigelse mellom monopol-borgerskapet og det store flertallet av småborgerskapet. Dette er grunnlaget for at AKP formulerer hovedmotsigelsen i dagens Norge som en motsigelse mellom monopolborgerskapet og dets allierte og arbeiderklassen og dens allierte.

Alle samfunnshistoria kjenner, unntatt det urkommunistiske, er klassesdiktaturer. Det kapitalistiske samfunn er alltid kapitalistklassens diktatur, uansett hvilken ytre form det måtte ha. Prole-

tariatets diktatur er betegnelsen på den statsformen som innebærer at arbeiderklassen er den herskende klassen i samfunnet.

I en periode med den sosialistiske revolusjon og bygginga av sosialismen, er proletariatets diktatur (senere ofte skrevet p.d) den eneste dugelige statsform, og p.d. står overfor to hovedoppgaver.

a), styrte herskerklassen, knuse dens voldsapparat, staten, og gjennom voldelig undertrykkelse forhindre en gjenopprettelse av kapitalismen, og

b) organisere et forbundsfelleskap mellom arbeiderklassen og resten av det arbeidende folket. Grunnlaget for dette forbundet er at hele det arbeidende folket har objektive interesser av å avskaffe kapitalismen. Lenin sier: »P.d. er en særlig form for klassemessig forbund mellom på den ene side arbeiderklassen som de arbeidende befolkningslags fortropp, og på den annen side de tallrike ikke-proletariske arbeidende befolkningslag (småborgerskap, små næringsdrivende, bønder intellektuelle o.a. eller i et hvert fall flertallet av dem, et forbund med det mål å knuse kapitalismen, helt å knuse borgerskapets motstand i dets forsøk på å gjennomføre en restaurasjon, et forbund med det mål endelig å skape og sikre sosialisme.»¹

Disse to ulike oppgaver må proletariatet løse med ulike metoder. Overfor kapitalen nyttes makt og i siste instans væpnet kamp og voldelig undertrykkelse, beslaglegging av eiendom og berøvelse av politiske rettigheter. Overfor de forskjellige arbeidende klasser og lag blir det viktigste middel å vise i praksis og overbevise gjennom diskusjon at hele det arbeidende folkets interesser sikres bedre under arbeiderklassens politiske herredømme enn under kapitalismen. Et hovedsiktemål for arbeiderklassen er å trekke hele det arbeidende folket med i aktiv bygging av sosialismen. Dette siktemålet er avgjørende for de politiske former p.d. antar. P.d. sikrer og utvider derfor folkets demokratiske rettigheter i langt større utstrekning enn under

kapitalismen. Lenin sier: »Demokrati for det overveldende flertall av folket sammen med voldelig nedtrykkelse av utbytterne, folkets undertrykkere, dvs. deres utelukkelse fra demokratiet – det er modifiseringen av demokratiet ved overgangen fra kapitalismen til kommunismen».

P.d. har altså som alle klassesamfunn, både ei *diktatorisk* side og ei *demokratisk* side, diktatur for de tidligere utbyttere og demokrati for de tidligere utbyttede. P.d. er derfor heller aldri et mindretallsdiktatur, noe Marx og Engels slo fast allerede i Manifestet: »Alle tidligere bevegelser var mindretallsbevegelser eller bevegelser i mindretalls interesser. Den proletariske bevegelse er det uhyre flertalls selvstendige bevegelse i det uhyre flertalls interesse.»

Mao har på vitenskapelig vis sammenfattet arbeiderklassens tosidige oppgaver og de ulike metodene for å løse disse. I artikkelen »Om den riktige behandling av motsigelser i folket» skiller Mao skarpt mellom motsigelser innafor folket og motsigelser mellom folket og fienden. Den første typen motsigelser er ikke-antagonistiske, den andre antagonistiske. Det er viktig å være klar over at Mao ikke setter likhetstegn mellom »folket» og »befolkningen». Han presiserer begrepet folket slik: »På det nåværende trinnet, perioden med oppbygging av sosialismen, kommer de klasser, lag og samfunnsgrupper som fremmer, støtter og arbeider for den sosialistiske oppbyggings sak inn under kategorien folket, mens de kreftene og gruppene i samfunnet som går imot det den sosialistiske revolusjonen oppbygginga – alle er folkets fiender.»², Det er også viktig å merke seg at Mao her ikke definerer folket ut fra de ulike lags objektive klasses tilhørighet, men ut fra deres subjektive vilje og evne til å tjene sosialismen, kort sagt deres klassestandpunkt.

De antagonistiske motsigelsene løses med diktatoriske metoder, de ikke-antagonistiske løses med demokratiske metoder. Mao sier det slik: »Vår stat er et folkets demokratiske diktatur ledet av

arbeiderklassen og grunnlagt på et forbund mellom arbeidere og bønder. — Hvem skal utøve dette diktaturet? Selvfølgelig arbeiderklassen og hele folket under dens ledelse. Diktatur kan ikke anvendes innenfor folkets rekke. Folket kan ikke utøve diktatur over seg selv, og en del av folket må heller ikke underkue en annen del. — Vårt sosialistiske demokrati er et demokrati i berdeste forstand, som det ikke fins maken til i noe kapitalistisk land. Vårt diktatur er folkets demokratiske diktatur ledet av arbeiderklassen og grunnlagt på forbundet mellom arbeidere og bønder.

Det vil si at det hersker demokrati innenfor folkets rekke, mens arbeiderklassen i forbund med alle andre som nyter borgerlige rettigheter, og de først og fremst bøndene, utøver diktatur over de reaksjonære og da først og fremst bøndene, utøver diktatur over de reaksjonære går imot oppbygginga av sosialismen. Med borgerlige rettigheter forstår vi politisk rett til frihet og demokrati.² Den distinksjonen Mao her innfører, kan også formuleres som en distinksjon mellom arbeiderklassens *diktatur* og arbeiderklassens *ledelse*. Arbeiderklassen utøver sitt proletariske diktatur over de tidligere utbyttere, mens den utvikler sitt proletariske demokrati i forbund med det arbeidende folket gjennom diskusjon, overbevisning og eksemplets makt.

Den demokratiske måten å løse motsigelser i folket på, er av kineserne sammenfattet i parolen enhet — kritikk — enhet. Det innebærer at en ut fra en enhetlig målsetting, ønsket om å bygge sosialismen, løser de motsigelser som oppstår på veien gjennom kritikk og kamp, for derigjennom å oppnå enhet på et høyere nivå. Denne formelen gjøres gjeldende både innafør kommunist partiet og mellom kommunistene og det arbeidende folket forøvrig.

Bakgrunnen for ideen om p.d. som et mindretallsdiktatur mener jeg ligger i en misforståelse av Lenins kritikk av Kautsky (fra enkelte folk utafor partiet har jeg til og med hørt ideen om partiets

diktatur, noe som er helt umarxistisk da marxismen slår fast at det er *klasser*, og ikke *partier* som hersker).

Det er riktig at Lenin i »Den proletariske ...» polemiserer mot Kautskys syn på mindretall, flertall og »rent» demokrati. Men det Lenin kritiserer er ikke oppfatninga om at proletariatets diktatur er et flertallsdiktatur, men at Kautsky snakker om flertall i »sin alminnelighet», mindretall »i sin alminnelighet» og demokrati »i sin alminnelighet», dvs. at han fjerner *klasseinnholdet* i begrepene, han avpolitiserer dem. Lenins poeng i denne sammenheng, er at ethvert klassesamfunn er demokrati for noen klasser og diktatur for andre, for øvrig helt i tråd med loven om motsigelsens enhet. Men han slår samtidig fast at p.d. er demokrati for det utbyttede flertall og diktatur over det utbytende mindretall. Kautskys syn innebærer i sin konsekvens en avvisning av marxismens syn på staten og hevder den borgerlige, liberalistiske oppfatning om staten som en institusjon hevet *over* klassene. Første kapittel i »Den proletariske ...» heter da også: »Hvordan Kautsky forvandler Marx til en alminnelig liberaler». Men også i denne boka understreker Lenin den demokratiske karakteren ved p.d., f.eks. øverst på side 121. For å understreke mlm's syn skal jeg til slutt sitere Stalin: »Staten er en maskin i den herskende klassens hender til å undertrykke dens klassefiendes motstand. I denne henseende er proletariatets diktatur ikke vesensforskjellig fra enhver annen klasses diktatur, for den proletariske ste er en maskin til å undertrykke borgerskapet. Men det er likevel en vesentlig forskjell. Den består i, at alle hittil eksisterende klassestater var det utbytende mindretalls diktatur over det utbyttede flertall, mens p.d. er det utbyttede flertalls diktatur over det utbytende mindretall.

Jeg har i dette innlegget forsøkt å vise

at Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung står fast på oppfatninga om p.d. som en allianse under arb.klassens ledelse. ET kjernepunkt for forståelsen av p.d. er

distinksjonen mellom diktatur og ledelse. Å holde fast på dette standpunktet er etter min oppfatning nødvendig for å stå på marxismen-leninismens grunn.

NOTER: 1. «Staten og revolusjonen»
2. «Om den riktige behandling av mot-
sigelser i folket» 3. «Om leninismens
grunnlag» Med kameratslig hilsen
Oskar

KOMMENTAR TIL TF nr. 6

Organisasjonen vår er etter kvart blitt vidgreina og mangslungen. Nye lag kjem til, gamle lag har fått mange nye kadrar – kadrar som ikkje har vore med på mange viktige ideologiske kampar i rørsla. Nye oppgaver. Nye situasjonar. Å utvikla eit politisk enhetlig parti er ei større xopp-gave enn for noen år sida.

TF er ein sær s viktig redskap til å stille dei ideologiske motsigelsane skarpt for heile rørsla i dei sentrale oppgavene våre og dermed driva oss enhetlig framover. Men TF kan og misbrukast til å bli eit organ for pratmakerar og særinteresser og dermed bli ein redskap til å avvæpna og forvirra partiet i høve til kampoppgavene. Eit slikt TF blir fremmed for mesteparten av medlemmene våre – det blir eit blad for de »spesielt teoretiserande kommunistar».

I dag står vi midt oppe i ein skjerpa kamp mot den moderne revisjonismen i streikestøttearbeidet, i RV-arbeidet, i Kvinnefronten i ideologien på alle felt. Vi ser voksande fascist-tendensar. Parola om at vi lever i ei førkrigstid er reist. Er det enhet på disse spørsmåla? NEI. ER TF prega av å utvikle motsigelsene på disse spørsmåla? NEI.

TF nr. 6 inneholder rapport om utmeldingar i ei avdeling. Disse sentrale motsigelsene som har prega dette laget har knappast blitt reist i TF. Kvifor? At ingen har sendt inn slike artiklar er ikkje noen unnskyldning, – det viser bare at TF i dag ikkje er den redskapen for partienhet som vi trenger. Ja, det nærmer seg brudd på partivedtektene om at

politiske motsigelser skal leggest fram til diskusjon.

I stedet er TF blitt eit meldingsblad for vedtak og framlegg fra SK og sentrale utvalg samt småplukk fra periferien i partiarbeidet. I nr. 6 er det derimot ein frisk debatt som tar om lag 1/3 av bladet. Om ka? Om homofili og seksualliberalisme og strøtankar kring dette.

Enkelte kameratar er begymra for forplantinga under sosialismen (fire homo-file), andre er bekymra for at homofile skal forplante seg under sosialismen og samtidig vera homofile (Torleif). Dette meiner sistnevnte er reine seksualliberalismen og må drøftast alvorlig. Engels står visst på Torleifs side i denne motsigelsen. Ja, enkelte har til og med utvikla den dialektiske materialismen så langt at dei ser muligheten for at homofile miljø kan bli kontrarevolusjonære under proletariatets diktatur og gjør kjent for heile partiet at i så fall er det sjølsagt at disse slås ned (Hans).

Ka er dette for akademiske luftspeilingar? At dei same kameratane i same innlegg kan skjelle ut andre for å fare med vrøvl, vitner om ein sers bramfri ubeskjedenhet. Mao Tsetung har skrive ei rad utmerka artiklar om den slags partiskriblerier. Eg foreslår at TF-redaksjonen studerer disse og redigerer avisa med fastare hand.

Vi har satt oss som oppgave å proletarisera partiet. Skal vi makte dette må vi utvikle ein konkret ideologisk kamp knytta til hovedoppgavene våre. Vi treng TF for ein slik kamp. Eg tror ikkje at ei

slagkraftig linje mot den moderne revisjonismen vokser fram uten hard intern kamp. Holder TF fram som det stevner kan vi sikkert får høre mer om disse motsigelsene i form av opp-

summeringer om utmeldinger. Kamerater. Ikkje isoler motsigelsane til partiavdelingane. La oss få dei fram i lyset, fram i TF.

Skjalg

INNHALDSFORTEGNELSE:

Leder om TF	s. 2
Nominasjonsarbeidet	s. 3
Ungdommens betydning	s. 6
Studer »Kautsky»	s. 9
Ny grunnsirkel	s. 12
Om KK	s. 13
Melding om eksklusjon	s. 14
Proletariatets demokratiske diktatur	a. 15
Kommentar til TF nr. 6	s. 18
